

BİR ANANIN FERYADI -ÖZET-

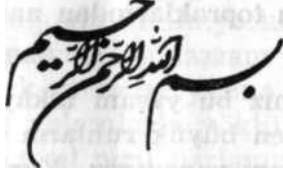
NUR

Bismillahirrahmanirrahim

Elinizde okuduğunuz hikâye, kucağında büyük bir kahraman, gerçek bir Müslüman yetiştiren bir kadının yaşam hikâyesidir. Kur'ân yolunu takip ederek küfürle savaşırken, azizlerinin (evlatlarının) canlarını feda eden kadın ve erkek müminlerin ruh yüceliğini yansıtıyor. Evet, kendini kaybeden insanlar, yeniden kendilerini bulmalı; varlık ve alın yazılarını bu şekilde büyük güçlerin eline oyuncak olarak bırakmamalıdır. Her ne şekilde olursa olsun bu dünya yaşamı sona erecektir; ama ne mutlu, hayatı şehadetle sona erenlere...

İRAN İSLÂM CUMHURİYETİ

ANKARA KÜLTÜREVİ/1985

Evimizin sayvanında seccademin üstünde oturmuş halde Allah'ın göğünü kaç saattir seyretmekte olduğumu bilmiyorum. Bu parlak yıldızlarla donanmış muazzam gök kubbesi, benim gibi kırk şu kadar yaşına gelmiş bir kadın için derin anlamlarla yüklü bulunmaktadır. Sanki bu pırl pırl parlayıp insanı cezbeden yıldızlar ve bu muazzam nuruyla ay; benim için şimdiye kadarki yaşamımda bir an olsun eşine rastlamadığım bir güzelliğin örneği ve sembolüdür. Bugünlerde şeffaf bir su damlası, yelin sarstığı her yaprak, her hoş kokulu çiçeğin yapraklarındaki damarlar ve uçan her güvercinin kanat sesleri başka anlamlarla yüklü bulunmaktadır benim için. Bunların hepsi, boğazıma gelip dayanmış kinle ve gözlerimden akan yaşlarla bütünleşmektedirler. Sanki biricik oğlum eriyip bunlarla kaynaşmış, bunlarla yekvücut olmuştur. Sanki oğlum Hüseyin, yıllar önceki suskunluk ve düşünme devresinde bunun hakikatine erişmiş ve halvete dalarak bu aşkla bütünleşmişti. Ve ben, kör ve hiçbir şeyden habersiz hâlimle bütün bu günler ve geceler boyunca hayatın keşmekeşi içinde kaybolmuş ve dünya hayatının peşinde koşarak bütün bunların yanından, onlardan habersiz bir şekilde geçip gitmişim.

Sırlarla ve hayalle dolu gecenin içindeki sükût, beni düşüncelere ve hâtıralara alıp götürüyor ve göğe baka baka yüreğimin derinliklerinden gelen bir sesle:

“Bismillahirrahmanirrahim. Sübhanallah, Rabbissemavati vel ardı”sözlerini tekrar ediyorum. Kalbim şiddetli bir şekilde çarpıyor. Yüce hislerle doluyum. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış; yanaklarım yanıyor. Oğlum Hüseyin'in gölgesini gökyüzü çölünde ve parlak yıldızların arasında görüyorum sanki ve sanki oğlum varlığını içinde erimiş ve kâinatla bütünleşmiş gibi.

Hava Tahran'ın yaz sonu havası. Hafif hafif esen yel, caddenin iki yanındaki ağaçların yapraklarını hayâl âlemindeymişçesine raksettiriyor. Sarsılan bu yaprakların ay ışığı altındaki parıltısı Büyük Sanatkâr'ın insanı hayrete iten sanatına işaret ediyor. Yaprakların birbirine çarpmasından doğan hışırtıysa meleklerin Arş-ı Alâ'daki nağmeleri gibi geliyor kulağıma; bir rüyadaymışım gibi...

Oğlum Hüseyin'le ilgili hâtıra deryasına dalmışım. Evet, artık benimle birlikte değil o; ömrüm boyunca onu göremeyecek, sesini işitemeyecek, ellerini okşayamayacağım artık. Ama anısı, hâtırası bende o kadar canlı bir şekilde yaşıyor ki, sanki ruhumun elleriyle onun simsiyah saçlarını okşuyor, gönül gözüyle onun uzun boyunu seyrediyorum. Gerçi onun başsız bedeninin mezara indirilişine şahit oldum; ama yaşıyor o, biliyorum. Kalbim, Hüseyin'imın yaşadığına ve Rabb'inin katında rızıklandığına tanıklık ediyor. Bu durum, güneşin ısı kaynağı olduğu gerçeği kadar kesin bir gerçek, benim için.

Hüseyin benim için yalnızca bir oğul değildi. O aynı zamanda bir yol göstericiydi benim için. Bir insanın, bir müminin bütün özelliklerini taşıyordu. Genç yaşına rağmen oldukça onurlu ve sabırlıydı; az konuşur, çok düşünürdü. Ağzından bir tek kötü söz, gıybet ve yalan işitmedim.

Kızım Zeyneb'e hamileydim ki, kocam yakalandığı bir hastalık sonucu vefat etti ve o tarihten sonra bütün ümidimi bu iki çocuğuma bağladım. İkisini de üniversiteye yollayıp okutmak istiyor; onların ilerlemesi için elimden geleni yapmak istiyordum. Öğretmen olan kocamın cüz'î maaşı, üçümüzün sade yaşamına yetiyordu; fakat çocuklarımın daha iyi bir hayat sürmesi için terzilik yapıyordum. Hüseyin ise benim zahmet çekmemi istemiyor ve bu yüzden yazları amcasının halı mağazasında çalışıp eline geçeni bana veriyor, bir kısmını da yoksullara infak ediyordu. Kendisi için hiçbir şey istemiyordu. Ne kadar garipti! Başkalarından farklıydı.

Okuldan döndüğünde derhal kitap ve Kurân-ı Kerim kasetleriyle dolu küçük odasına çekilip saatlerce çalışıyordu. Geceleri geç saatlere kadar odasından Kur'ân sesi geliyor; kimi-leyin gece yarılarında ağladığını işitiyordum. Bazen «**Bir kıza mı âşık oldu acaba?**» diye düşündüğüm oluyordu. Bunu düşündüğüm zaman içim sevinçle doluyor ve her anne gibi gidip oğluma kız isteyeceğim günü ipe çekiyor; herhangi bir kızdan sözetmesini bekliyordum. Derken elinde bir tepsi çayla ve iç açan güler yüzüyle odaya girip selâm veren gelinim, gözümün önüne geliyordu. Oğlum defalarca damatlık giysileri içinde tasarlamıştım. Derken, onu ve gelinimi küçük evimizin hangi odasına yerleştireceğim düşüncesi, beni saatlerce kendisiyle meşgul ettiriyordu. Tabî o zamanlar Hüseyin henüz onyediydi. Ama ne yapaydım ki, anneydim ben ve bütün mutluluğum bu iki çocuğumdan ileri geliyordu. Bu yüzden onlarla ilgili bu tür hayallerden alamıyordum kendimi.

Ah, gökyüzü, ne kadar uçsuz bucaksızsın sen! Ayın çevresindeki bu hâleler şimdiye kadar anlatılmamış bir öykünün ne muazzam satırlarıdır! Ve nasıl olur da bu gece bu öyküyü

okuyabiliyorum ben? Ey ay, ne eşsiz öykülerin tanığıydın sen! Söyle; kaç yalnız ve gamlı kişinin ağlamasına tanık oldun şimdiye kadar? Kaç gamla dolu gönlün sesini işittin ve kaç yaş döken gözü gördün gecenin karanlığında şimdiye kadar? Ve nurun kaç mazlum şehidin mezarını okşayıp durdu, ha? Kulağın kaç zincirlere vurulmuş mazlumun «Allah Allah», «Ya Rabb, Ya Rabb!» sesini işitti? Ve nihayet benim gibi oğlunun kanlı bedenini görüp de kendi yaratılış hikmetinin sırrına eren ve düşünceye dalan kaç bağı yanmış anne görmüşsündür kim bilir!

Ardından Hüseyin'in hâtıraları geliyor gözümün önüne:

Birkaç yıl önce, karlı ve soğuk bir kış gecesinde Hüseyin her zaman geldiği saatte eve gelmedi. Önceleri, dostlarıyla koyu bir sohbeta daldığı için gelmediğini ve birkaç dakika içinde geleceğini sandım. Fakat gelmedi. Tedirgin olmuştum. Birkaç kez sokağın başına kadar gittim ve ümitsizce geri dönmek zorunda kaldım. Yüreğimi yavaş yavaş bir kuşku sarmaya başladı. Her yerin buz tuttuğu bu soğuk havada Hüseyin nerde kalmıştı acaba? Derken geç saatlerde kapı çalındı. Kapıyı heyecanla açtım. Hüseyin, soğuktan bembeyaz kesilmiş yüzüyle karşımda duruyordu. Üzerinde incecik bir gömlek vardı ve yalınayaktı. Soğuktan iki büklüm duruyordu. Tedirgin bir şekilde onu alıp sıcak odaya götürdüm ve: «**Neredeydin bu saate kadar Hüseyin, palton nerde; ya ayakkabıların?»** diye sordum.

Gülümseyerek, «**Onlar emin ellerde anneciğim**» dedi. Başka bir şey söylemedi. Çok az yemek yiyip odasına çekildi. Gece ateşi çıktı ve ertesi gün okula gidemedi. Arkadaşı Dâvut, durumunu öğrenmek amacıyla öğleyin bize geldiğinde ona Hüseyin'in önceki akşam nerde olduğunu bilip bilmediğini sordum. «Evet» dedi, «**birlikteydik.**» «**Peki ne oldu; giysisini nerde bırakıp eve çıplak geldi böyle?**» diye sordum. Dâvut, “Doğrusu ben de Hüseyin'in kimi tavırlarına hayret ediyorum. Dün okulda her zamanki gibi oturmuş sohbet ediyorduk. Sohbet arasında ablamın komşularından söz ettim. Sıcak tutacak bir elbise ve ayakkabı alamadıklarından oğullarını okula gönderemediklerini söyledim. Hüseyin birden ‘**Kalk oraya gidelim**’ dedi. Oldukça rahatsız olmuştu. Önce şaka ettiğini sandım; çünkü ablamların evi oldukça uzaktır. Ama Hüseyin ciddiydi. Derken gittik. Kapının önüne vardığımızda palto ve ayakkabısını çıkarıp bana verdi ve ‘**Bunları al onlara götür; ama adımı verme**’ dedi. ‘**Ver ve gel.**’ Alıp götürdüm; döndüğümde Hüseyin kayıplara karışmıştı. Bunun üzerine geceyi ablamlarda geçirmeye karar verdim” dedi. Dâvut'un bu sözleri karşısında kan beynime sıçradı. Oğlumun ifrata varan bu yaptıkları da ne oluyordu böyle? Ateşi düştüğü için hemen Hüseyin'in odasına koştum. Onu insafa dâvet ederek; saf ve toy olduğunu ve şu vaziyeti bilinen dünyada güçlü kuvvetli olmak gerektiğini henüz öğrenemediğini söyledim ona. Ve sözlerime, bunca zahmete soğuk algınlığından ateşler içinde yatsın diye değil, rahat bir hayat sürsün diye katlandığımı eklemeyi de ihmal etmedim.

Hüseyin, bu bağırp çağırımlarım karşısında sus-pus kesilmiş, başını önüne eğmişti. Sözlerim ve «**nasihatlarım**» bittiğinde kısık bir sesle, «**Anne; bırak oğlunun saflığı ve toyluğundan dolayı bir Allah kulu ufak bir mutluluk tatsın. Bırak senin zahmetlerinle yal-**

nız oğlun değil, başka bir insan da ıınsın. Benim hesaplı bir insan olmamı isteme ki Allah'ın huzurunda hesaba çekilmem ağır olmasın» dedi.

Hüseyin'in o geceki sözlerini anlamamıştım. Bu sözlerini onun gençliğine yormuş, maceralardan tad aldığını düşünmüştüm. Ama şimdi anlıyorum ki, saf ve toy olan biziz; biz **BEN BEN** diyenler ve bu yolla başkalarını ayaklar altına alanlardır saf ve toy olanlar. Ve böylece kendimize zulmetmiş oluyoruz. Bu aptallıklarımız tekerrür ede ede aklımızın başımıza gelmesini sağlıyorlar.

Hayalimde güvercinler kanat çırpıyor. Gözlerim hâlâ göğe dikili vaziyette duruyor. Ayın hâleleri içinde bana gülümseyen Hüseyin'in yüzünü görüyorum. Hüseyin'in alına düşmüş saçlarını düzeltmek amacıyla elimi aya ulaşıır ümidiyle uzatıyorum; ama elim erişmiyor. Yüksek sesle **“ah!”** çekiyorum. Kızım Zeyneb uykudan uyanıyor. Bunun üzerine hıçkırıklarımı boğazıma gömüp, ağzımı iki yanı gözyaşlarıyla ıslanmış çarşafımla örtüyor ve şunları mırıldanıyorum: **«Ey En Büyük Gözetici ve ey Merhametlilerin En Merhametlisi! Emanetimi iyi gözet!»** Bu sözlerden sonra gönlüme huzur çöküyor. **Allah'tan daha iyisini mi bulacaktım oğlumu emanet etmek için?**

Derken yine hâtıralara dalıyorum:

İran Müslümanlarının Şah'ın tağutî-Amerikancı rejimine karşı ayaklandıkları devrede Hüseyin artık eve daha geç gelmeye başlamış; ilk kez nasihatlerime kulak asmaz olmuştu. Her patlamada, her kurşun sesinde ve her ambulans düdüğüyle birlikte yüreğim ağzıma geliyordu. Hüseyin'den defalarca ısrarla evden dışarı çıkmamasını ve Müslüman gençlerin kalbine **Amerikan malı kurşunları** ve silahlarıyla nişan alan **Şah'ın İsraili askerlerinin** karşısına dikilmemesini istedim. Bu nâmert adamlara lokma olmasını istemiyordum. Ama Hüseyin, bütün bu endişe dolu sözlerime rağmen her gün elimi öpüyor, spor ayakkabısını ayağına geçirip dışarı çıkıyordu. Bir gece Hüseyin, nefes nefese ve rengi uçmuş bir şekilde elinde bir paketle eve geldi. Ona bu paketin ne olduğunu sordum. **«Hiçbir şey»** dedi; **«Bir dostumun emanetidir; birine vermem gerekiyor.»**

Benden bir şey sakladığını bakışından anladım. Bunun üzerine odasına gidip paketi açtım. Bir de baktım ki, paket, uzak bir diyardan inkılâpçıların hareketlerini yönlendiren İmam Humeyni'nin bildirileri ve düsturlarıyla dopdoludur. Bunların yanında İmam'ın hergün Tahran'ın her yerine yapıştırılan türden resimleri de vardı. Hüseyin'in zor durumda bulunduğunu anladım ve her an Şah'ın polislerinin onun izini bulmaları korkusuyla yaşamaya başladım. Ve öyle de oldu. Bir gün evimize baskın düzenlediler ve birkaç resim ve bildiri bulmaları üzerine Hüseyin'i dövüp sürükleyerek yanlarında götürdüler. Nasıl bir hâle girdiğimi Allah bilir. Sağa-sola koşturmamın hiçbir yararı olmadı. Şahlık rejiminin yıkılmasına ve Müslüman direnişçilerin zindanların kapısını kırmasına kadar Hüseyin'e iki buçuk ay boyunca işkence edildi. Öyle ki, zindandan çıktığı zaman oldukça zayıflamıştı; ama İslâm İnkılâbı'nın başarıya ulaşmasının verdiği mutlulukla kısa zamanda sağlığına kavuştu. Allah bilir benim gibi kaç ana vardı ki,

çocukları geri dönmemiş ve Şah'ın cellâtlarının Amerikan modeli işkenceleri altında can vermişti. Allah bilir kaç ana, canlarının parçası çocuklarının Amerikancıların kurşunlarına hedef olması üzerine dövünmüş, yas tutmuştu. Ama bütün bunlara rağmen, cinayetkâr şahlık rejiminin binbir hileye başvurarak onları fuhuş ve fesada sürüklemek istediği gençlerimiz, İran'da İslâm Cumhuriyeti'ni kurabildiler.

Derin bir soluk alıyor ve başımı duvara dayıyorum. Rüzgâr hafif hafif esip ateş gibi yanan yüzümü okşayıp serinletiyor. Uzaktan hareket halindeki otomobillerin sesleri işitiliyor. Ama ben hâlâ hâtıralarla içiçeyim ve onları düşünüp duruyorum: İnkılâb'ın ardından bütün güçlüklerin sona erdiğini ve artık rahat bir nefes alabileceğimizi sanıyorduk. Ama yeni bir direniş hareketi başlamıştı. Komplolar komploları izliyordu. Ne ki, görünmeyen bir Güç bütün bu komploların ters tepmesini sağlıyor; çıkarılan karışıklıkları Müslümanlara yararlı bir hâle çeviriyordu. İslâm'ın sesi dünyanın her yerinden işitilmeye başlamıştı. Asırlardır süren bir uykuya dalmış Müslümanlar bir bir uyanıp doğruluyorlardı. Doğu ve Batı kâfirleri, telaşa kapılmışlardı. Bu yüzden bir yıl sonra Saddam aracılığıyla İslâm İnkılâbı aleyhinde bir savaş başlattılar. Irak, batı ve güney istikametlerinden İran toprağına girdi. Iraklılar yolları üstünde buldukları her şeyi viran ettiler, yaktılar, çaldılar. Buldukları kadın, erkek, yaşlı, genç her canlıyı ya öldürdüler veya esir olarak alıp götürdüler. Henüz İnkılâb şehidlerinin kefenlerinin kanı kurumamıştı ki, yeni bir kandökücülük başgösterdi. Ordumuz darmadağın olmuştu. Bu yüzden İslâm düşmanları, müstekbirler ve İnkılâb düşmanları, bu savaşın İran'ın işini bitireceğini ve Saddam'ın, İslâm'ı isteyenlerin seslerini boğacağını sanıyorlardı. Ben oldukça korkmuşum. Ama Hüseyin bir dağ gibi sarsılmadan duruyordu. **“İmam Humeyni, ‘Bu savaş bir nimettir ve Saddam gidicidir’ buyuruyor”** diyordu. Ah, onun bu durumuna ne çok hayret ediyordum! Peki, ama nasıl mümkün olabilirdi bu, nasıl? **Müstekbirler gerekli her şeyi Saddam'a vermiş bulunuyorlardı: Para, silah, mühimmat, kuvvet, eğitilmiş bir ordu... Peki, bizim neyimiz vardı?** Hiçbir şey. Yalnız Allah'a iman ve Hakkın Bâtıla galebe çalacağı ümidi... Peki, ama bunlar tek başına yeterli miydi?

Mamafih, Müslümanlar, İmam Humeyni'nin buyruğına uyarak bir gönüllüler ordusu oluşturdular. Hüseyin de bu orduya kayıt yaptırarak cepheye gitmeye hazırlandı. **Gitmemesi için ne kadar çok ısrar ettiğimi, ağlayıp sızladığımı, rica edip tehdit ettiğimi Allah bilir. Kendisine, onun biricik oğlum olduğumu ve üzerinde çok hakkım bulunduğumu; ailemin ve eşimin hâtırasının onun ölümüyle yok olup gitmesini istemediğimi söyledim. Bir anne olarak bana torunlarımı görme mutluluğunu çok görmemesini istedim. Eğer vatanına hizmet etmek amacıyla savaşa gitmek istiyorsa; vatanına hizmet etmenin başka yollarının da bulunduğunu ve meselâ üniversiteyi bitirip herhangi bir konuda uzmanlaşarak da vatanına hizmet edebileceğini söyledim.** Hüseyin sözlerime kulak asmıyordu ve sonunda cepheye gitmek üzere yola çıktı. Artık onu aylarca görmediğim oluyordu. Bizi, tek tük mektup ve fotoğraf göndererek durumundan haberdar ediyordu. Cepheden Tahran'a döndüğünde bizde pek az kalıyor; **«Burada yüreğim sıkışıyor. Cephedeki ortamı özleyorum»**

diyerek geri dönmek istiyordu. Kendisine, «**Cephe dediğin nedir ki; top sesi, barut kokusu ve kan renginden başka? Burada her şey var; rahatlık, huzur, rahat yatak, hazır yemek...**» diyordum. Hüseyin gülümseyerek şöyle diyordu: «**Cephede Allah var. Orası Allah'a varış yeridir. Nûrla doludur. Orada neler olup bittiğinden haberin yok. Orası bambaşka bir yerdir. Cephedeki gökle Tahran'ın üstündeki gök bir değildir. Orası meleklerle doluken, burası duman doludur.**»

Bütün bu sözlerinden pek bir şey anlamıyordum. Nasıl bir adamdı bu? Benim çocuğum olmasına ve benim kanımdan oluşmasına rağmen birbirimizle yabancıydık. Ne ben onun dilinden anlıyordum, ne o benim dilimden... Onu cepheye gitmekten alıkoymak için saatlerce de konuşsam bir faydası olmayacaktı. Ama İmam Humeyni'nin bir tek cümlesi onu altüst ediyor; yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve hemen kararını vermesini sağlıyordu. Acaba İmam Humeyni'nin sözlerinde nasıl bir sihir vardı ki, bu kadar etkili olabiliyordu

Başımı avuçlarımın arasına alıyorum. Yüreğim sancıyor. Başımı kaldırıp Hüseyin'in dumanla dolu olarak vafettiği Tahran göğüne bakıyorum. İşte artık ben de Hüseyin'in cephe-
deki toz-dumanı görmemesi gibi Tahran göğündeki dumanı görmüyor; her yıldızı bir melek-
miş gibi duyumsuyorum. Her yerdeki gök Allah'ın yarattığı aynı göktür ve onu kirli gösteren
bizim içimizdeki kirliliktir. İyi bir insan, göğü ayna gibi berrak görürken, günahkâr biri, aynı
göğü bir bataklık gibi görür.

Şu anda aya bakmam bana, Hüseyin'le olan son görüşmemizi hatırlatıyor. O gün Hüseyin, yirmidört saatliğine Tahran'a gelmişti. Onu oldukça değişmiş bulmuştum. Gözleri pırıl pırıl, yüzü al aldı ve teni parlıyordu sanki. Saçları da her zamankinden daha siyahtı. Davranışları sakin ve mutmain idi. Kimileyin gülüp benimle ve kızkardeşiyle şakalaştığı da oluyordu. Bu hâl her zamanki hâli değildi. Artık yüzünde hüzünden eser yoktu. Ben ve kızkardeşi Zeyneb onun bu durumuna oldukça hayret etmiştik. Konuşmasından pek yakında düşmana bir saldırı düzenleneceğini anladım; «**Bu kez kâfir düşmana öyle bir ders vereceğiz ki, bir daha hiç kimse İslâmî İran'a saldırmaya yeltenmesin**» diyor; bir de «**Bu gelişim vedalaşmak amacıyla**» diyordu. Bu sözler karşısında neler hissettiğimi Allah bilir. Gönlüm ayrılık vaktinin geldiğini hissediyordu. Ona son bir kez «**Gitme!**» dedim; ama kesinlikle biliyordum ki, Hüseyin'i gitmekten ancak ölüm alıkoymabilirdi. Bu yüzden, yüz çizgilerini unutmamak ve hâfızama nakşetmek amacıyla yüzüne dikkatle bakmaya başladım. Gideceği zaman, vedalaştıktan sonra sanki bir şey hatırlamış gibi «**Anne, evde gülsuyu var mı?**» diye sordu. Hayret ettim; ama Hüseyin'in tavırları karşısında artık, hayrete düşmeye alışmışım. Gülsuyunu niçin istediğini bile sormaya gerek görmedim. Ağlaya ağlaya mutfığa gidip gülsuyu şişesini getirerek Hüseyin'e verdim. Şişeyi alıp göğsüne bastırdı ve «**Anneciğim; şimdiye kadar senden ne istediysen yok demedin; Allah senden râzı olsun. Görüşmek üzere Allah'a ısmarladık**» dedi. Eve bir göz gezdirdikten sonra bacısının alnını ve benim elimi öpüp çıktı.

Hüseyin gittikten sonra artık radyonun başından ayrılmaz olmuşum. Hüseyin bana, bir saldırıda bulunacaklarını söylemişti; ama bu saldırının nerde ve nasıl yapılacağını bilmiyordum. Derken sekiz gün sonra radyo, İslâm savaşçılarının muazzam başarılarını duyurdu. Düşman büyük bir yenilgiye uğratılmış ve cepheden kaçmak zorunda bırakılmıştı. İran'da herkes sevinç içindeydi. Otobüs kuyruklarında, bakkal dükkânlarında, devlet dairelerinde ve misafirliklerde bu Feth'ül-Mübin'in sözü ediliyordu. Oğlu cephenin ilk safında yer alan biri olarak büyük bir mutluluk içindeydim; ama yüreğim bana, geri alınmış bu toprakların öyle kolayca ele geçmediğini fısıldıyordu. Hem Amerika'nın ve hem de Rusya'nın desteklediği bu düşmanın karşısında mutlaka büyük bir iman, kahramanlık ve yiğitlik gösterilmişti. Böyle bir düşmanın yenilgiye uğratılması için birçok pâk canın feda edilmesi gerektiğini biliyordum. Ve bu pâk canlardan birinin de oğlum Hüseyin'in canı olabileceğini tahmin ediyordum. Ölürcesine bir tedirginlik içinde bekliyordum; kendimi kaybetmişim. Derken bir gün kapı çalındı. Oğlumla aynı siperde savaşan Abbas, elinde Hüseyin'in sırt çantası ve evden götürdüğü gülsuyunun boş şişesi olduğu halde hüznü bir şekilde kapıda duruyordu; «**Hüseyin bunları size vermemi istemişti**» dedi. Bir çığlıkla kendimden geçtim ve bir süre ne olup bittiğini hissedemez oldum. Gözlerimi açtığımda başucumda duran kızım Zeyneb'i gördüm. Artık o da kardeşi Hüseyin'i bir daha göremeyeceğini anlamıştı. Gözyaşlarını küçük elleriyle silip duruyordu. Bana ızdırab içinde bakıyordu. Komşu kadınlar çevremde bir halka oluşturmuşlardı. «**Hüseyin! Hüseyin! Ey Mazlûm!**» feryatları evi çepçevre sarmıştı. Herkes beni teselli etmek için çaba harcıyordu; ama bu çabaların hiçbir yararı olmuyordu. Başımı duvarlara çarpıyordum. Derken evimizin küçük avlusuna bırakılmış Hüseyin'in sırt çantası ve boş gülsuyu şişesi gözüme ilişti. Çantaya çılgınlar gibi saldırdım ve açtım. Hüseyin'in şahsî eşyalarının yanbaşı kapalı bir zarf duruyordu.

Zarfin üstündeki «**Annem için**» kelimelerinden Hüseyin'in el yazısını tanıdım. Zarfı hızla açtım ve ağlaya ağlaya gözyaşı perdesinin arkasından mektubu okumaya başladım; gözlerimin önünde kelimeler titriyordu.

HÜSEYN'İN VASIYETNAMESİ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
اَشْهَدُ اَنْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
وَحْدَهُ لَا شَرِیْكَ لَهُ وَ اَشْهَدُ
اَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُوْلُهُ
وَ اَشْهَدُ اَنْ الْجَنَّةَ حَقٌّ
وَ النَّارَ حَقٌّ وَ اَنْ السَّاعَةَ
لَا رَيْبَ فِيْهَا وَ اَنْ اللّٰسَةَ
يَبْعَثُ مَا فِي الْقُبُوْرِ .

Canım Anneciğim;

Küfür ve inkârın insanlığın ruhunu bir örümcek ağı gibi sardığı ve insanların yüzünü kararttığı; günahkârlığın, Allah'ın emirlerine uymamanın insanlar arasında yaygın bir âdet haline gelmesi neticesinde, hiç kimsenin küfür, zulüm, cehalet ve adaletsizlik karşısında vicdan azabı duymadığı; İslâm'ın ciddî bir tehlike içinde olduğu ve Müslümanların her zamankinden daha koyu bir karanlığın ve ihtilâfin içinde debelenip durduğu; İslâm memleketlerinin, ikiyüzlülük, aldatma ve nifakın pençesinde bulunduğu ve iki süper-gücün dünyayı iki sırtlan gibi parça parça ettiği

günümüz dünyasında oğlun Hüseyin; lideri, önderi ve öğretmeni İmam Humeyni gibi, «Hayır; ben bu şeytanî kanunlara teslim olmayacağım! Çünkü Kurân-ı Kerîm bana, ‘Zulüm ve tecavüz karşısında diren. Allah mücahidleri sever ve onlara yardım eder’ demektedir.

Anneciğim;

Bu kez kur’a sana rastlamıştır. İmam Humeyni’nin varlığı benim ve senin için yeterli bir delildir. Bu gün Saddam, Doğu ve Batı’nın yardımlarıyla donatılmış bir şekilde İslâm’ın karşısına dikilmiş bulunmaktadır. Eğer ben ve sen bugün İslâm’ı savunmazsak ve İslâm Allah -düşmanlarının eliyle yenilgiye uğratılırsa, yarın en ufak hayır ve şerrin tartılıp değerlendirildiği Allah’ın huzurunda nasıl açık alınla durabiliriz? Hakk ve Batılın günüdür bugün; seçim günüdür. EbûSüfyan’dan mı yanayız, Muhammed’den (s.a.) mi, belli olması gerekir.

Anneciğim;

Gönlümü hidâyet nûruyla aydınlattığı için Allah’a hamd ederim. Bu hidâyet karşısında duyduğum sevinç gözlerimi yaşartıyor. Ben Hüseyin’in(a.s.) yolunu, tertemiz Muhammedi hakikat dininin yolunu seçtim ve cihada çıktım. Bu yolda öldürülsem de kazançlıyım, ölsem de... Sakın, düşmanın karşısında her halükârda kazançlı olan ben oğlun için bir damla olsun gözyaşı dökmeyesin. Gözyaşı dökersen bana eziyet etmiş olursun. Sakın siyahlara bürünerek, «**Oğlum murat almadan gitti**» demeyesin. Oğlun, biricik arzusu olan Allah’ın cemâline ulaştı; az bir feyiz değildir bu: Bir şehidin annesinin sen!

Vasiyetnamenin burasına ulaştığım zaman gözyaşlarım dindi. Dudaklarıma bir gülümseme gelip yerleşti. Küçük kızım Zeyneb ve komşu kadınlar bana hayret içinde bakıyorlardı. Bendeki bu değişim karşısında hepsi şaşkına dönmüşlerdi; bense onlara kulak asmadan vasiyetnameyi okumayı sürdürüyorum:

Fedakâr Anneciğim;

Nasıl bir coşku içinde olduğumu bilemezsin! Sevgili’yi görmeye gitmek; başımı gülsuyuyla yıkayıp Sevgili’nin ayaklarına kapanmak ve «**LEBBEYK LEBBEYK**» diyerek, baştan beri O’nunla dolu bulunan başımı O’na sunmak ve «**Allah’ım! Baştan beri Senin huzurunda secde de olan bu alnı; gündüzleri İslâm toprakları hududunu gözleyen, geceleriye Seni anıp ağlayan bu gözleri; ve güneğin parlak yıldızlarla dolu gecelerinde ve sınımsız gündüzlerinde cephe çöllerinde Seni binlerce kez anan bu dudakları ile bu baş, baştan beri Seninle doluydu; ey bana şah damarımdan daha yakın olan! Al ve kabul et!**» demek istiyorum.

Hayır, artık ağlamıyordum. Çünkü Hüseyin’in Allah’a olan râbitasının iki taraflı olduğuna ve bu râbitanın Âşık’la Ma’suk arasındaki râbita olduğuna inanıyordum. Daha önce, oğlumun okuyup üniversiteyi bitirmesini istiyordum. Sürüyle âlimin kör ve câhil olduğunu ve kâfirlerin elinde oyuncak olabildiğini bilmiyordum. Saddam’ın kullanması için bunca bombayı üretenler de âlim değil miydi? Ama Hüseyin’im özgür bir insan oldu ve aldanıp kendisini ucuza satmadı. Bu küçük ve sun’î güçlere bağlanmaktansa, En Büyük Güc’e bağlanmayı tercih etti.

Yüce hislerle dolup taşarak mektubu okumaya devam ediyorum:

Anneciğim;

Yolumu tanı ve bu yola ulaşmak için çaba harca. Kızkardeşim Zeyneb’i Hazreti Zeyneb (a.s.) gibi büyüt ki, yolumu sürdürsün ve mesajımı başkalarına ulaştırırsın; **ikinizden de hıcbınızı muhafaza etmenizi yürekten istiyorum. Müslüman kadınların şeytanların oyuncacı olmasına ve düşmanın sizin çıplak bedenleriniz sayesinde Müslüman gençleri baştan çıkarıp cihad ve direnmeden alıkoymasına ve İslâm toplumunu gevşeklik, sapıklık ve tembelliğe itmesine izin vermeyin.** Sımsıkı durun ve bu garbzedeleden korkmayın. Bu taklitçi sefiller, kör ve kişiliksizdirler.

Anneciğim;

Mücadele bayrağını yükselten İmam Huseyn’in oğlu İmam Humeyni’ye dua et; çünkü yüreklerimizde hidayet ateşini yakan O’nun yaşamı ve fikirleridir. Beni affet ve Allah’tan beni bağışlamasını dile Anneciğim. Çünkü anne ve babanın evlada ilişkin duası kabul olur. İslâm yolunda çaba harcayan Müslüman kardeşlerimize de dua et ki, bizim yolumuzu devam ettirsinler ve İslâm memleketlerini kâfirlerin şerrinden kurtarsınlar.

Benim, kitaplardan ve Kurân-ı Kerîm kasetlerinden başka hiçbir şeyim yok. Bu kitap ve kasetleri bacım Zeyneb’e ver; boş gülsuyu şişesini de kendin al.

Ahiret’te görüşmek üzere...

Oğlun Hüseyin

Hâlâ gökyüzüne bakıyorum. Artık her yıldızda Hüseyin’in yüzünü görüyorum. Hüseyin’in yaşadığını ve Allah’ın katında rızıklandığını görüyorum. O, Rabb’ine olan borcunu edâ etti ve Kurân-ı Kerîm’in buyruğuna tam anlamıyla uyarak İslâm topraklarını savunmak amacıyla saldırgan düşmanın karşısına dikildi. Allah’a şükrediyor; secdeye varıp, “**Biz Allah’tanız ve O’na dönücüleriz**” diyorum. Hüseyin’in başsız bedenini mezara indirirlerken de bu âyeti vakarla kendi kendime tekrar edip durdum. Hüseyin’in vasiyetnamesini okuduktan

sonra artık hiç kimsenin karşısında ağlamadım. Kızım Zeyneb bile gözyaşlarımı görmedi ve bundan sonra da hiç kimse görmeyecek.

İşte Rabb'imın karşındayım ve O Yaratıcı ve Ma'bud'un karşısında tevâzuyla eğiliyorum. Ama Allah'tan başkasının önünde asla eğilmeyeceğim; tıpkı oğlum Hüseyin gibi...

Benim için yaşamak artık başka bir anlam kazanmıştır ve ölüm çözülmüş bir bilimcedir artık. Bu dersi oğlum Hüseyin'den aldım. Kendimi, oğlumu, kâinatı, göğü ve bütün varlığı bir bütün halinde görüyorum. Her soluk alışta “**Tevhid**” kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Şehadetiyle bana bu yolu açan oğlum Hüseyin'le iftihar ediyorum. Hayat benim için onun ölümüyle başladı. Bir insanın Kurân-ı Kerîm'e sarılması halinde hangi yüceliklere kanat çırpabildiğini anladım. Artık cepheye gönderebileceğim bir oğlum yok; ama kızım Zeyneb'in büyük bir mücahide olması ve Allah'ın dinini yüceltmek amacıyla başka bir siperde kıyam etmesi umundayım. Biz artık korkuya ve ölüme galebe çalmışızdır; biz muzafferiz!

Ne ki, bu keşmekeşte insanların bir kısmının vicdanı yenilgiye uğramış durumdadır. Dindarlık, özgürlük ve adalet peşinde olduklarını söyleyen bu kişiler, düşmanın bu açık tecavüzü karşısında her açıdan tam bir suskunluğa büründükleri için rezil rüsva olmuşlardır.

Ey gök; yağmur yağdır ve sel oluştur! Ey yıldızlar; birer gözyaşı damlasına dönüşüp gökten pisliğe bulanmış insanlığın üstüne yağın! Ey yıldırım; çak ve dağlara çarp; uyuyan bu kavmi bu şekilde uyandırabilirsin belki!

Ey uluslararası kuruluşlar; ey Uluslararası Af ve İnsan Hakları Komiteleri; ey konferanslar; ey hatipler; ey haber ajansları; ey kendilerini demokrasi ve medeniyetin beşiği sayan ülkeler; ey gazeteciler; ey yazarlar; ey vaizler; ey insanlar! Niçin, Kâdisiyye'nin yenilgiye uğramış zâlim ve Dehhak(Omuzlarında bitmiş iki yılanı hergün bir insan beyni yedirerek beslediği söylenen zalim bir efsane kişisi) komutanı Saddam, İslâm İnkılâbı'nı henüz yeni gerçekleştirmiş bulunan ülkemize Amerika ve Rusya'nın buyruğu ve direkt yardımlarıyla saldırdığı; her yeri yakıp yıktığı; gençlerimizi öldürüp kadınlarımıza tecâvüz ettiği ve onları esir olarak alıp götürdüğü gün hepiniz dilsiz kesil-

diniz ve bu saldırganı kınamadınız da, Allah'ın yardımı ve oğlum Hüseyin gibi gençlerin gayretleri ve kanları sayesinde Irak yönetiminin yıkılmakla yüzyüze geldiği şu günde hepimiz barışçı ve âdil kişiler kesilmişsiniz!

Şu riyâ ve aldatma maskesini çıkarın; çirkin suratınızı ve şeytanlığınızı gösterin! Kör ve sağır bile olsanız Saddam'ın Müslüman olmadığını ve İslâm'ın yayılmasından dehşete düşen kâfirlerin kuklası olduğunu şimdiye kadar anlamış olmanız gerekir.

Ey insanlar! Ey gaflet uykusuna dalan bilinçsizler! Uyanın ve zalimlerin işlediği suçlar karşısındaki suskunluğunuzla namusunuzu nasıl çiğnettiğinizi ve insanlığın vicdanını nasıl yaraladığınızı görün! Hakkı ve özgürlüğü savunduklarını söyleyenler neredeler? Neredeler o, Allah'ın dini diye sadece dinin adını ve ekmeğini isteyenler?

Ey dinî liderler; ey Kur'ân okuduğunu sanan barışçılar; ey İslâm âlimi geçinen beyler; söyleyin bakalım, İslâm'ın köklerini kesmek isteyen ve birçok tecrübenin gösterdiği gibi hiçbir zaman sözünde durmayan bir kâfir ve münafıkla barış yapmak gerektiğini Kur'ân'ın neresinde okudunuz? Yirmibir yaşındaki oğlum ve yaşlıları, bu büyük fitnenin ortadan kaldırılması için savaşmak gerektiğini çok iyi anlamışken, siz âlimler ve aksakallılar bunu anlamadınız. Şereften eser kalmamış sizde! Ölüsünüz siz! Ama oğlum ve kıyamımız dipdiridir. Tevbe etmelisiniz; değilse, Allah günahlarınızı bağışlamayacaktır.

Ey Allah'ın yüce göğü! Sen bu gece İran'lı bir Müslüman kadının feryatlarının şahidisin. Bir kadın ki, biricik oğlunun başı senin kubbenin altında hâlâ kayıp durumundadır. Yarın Kıyâmet gününde, buna sen de tanıklık edeceksin.

Ah, ezan sesi geliyor: «**ALLAH-U EKBER, ALLAH-U EKBER.**»

Gözyaşlarımı silip, kızım Zeyneb'in yanına gidiyorum; birlikte sabah namazına kıyâm etmek için onu uyandırıyorum.

ÖZET

CELAL SANCAR

14.09.2017

ANKARA